

[Weikop.]

mindre vil handelsministeren ifølge lovforslaget have adgang til at give dispensation, således at en bevillingshaver kan have flere restauranter, vel at mærke når det drejer sig om billige spisesteder — og så må der altså kun udskænkes øl.

Det forekommer mig ejendommeligt, at den højtærede handelsminister, hvis fortid oven i købet skulle betinge en særlig indsigt i administrationen, vil foreslå noget sådant. Det er mig uforståeligt, at handelsministeren vil påtage sig at dele bevillinger ud til dem, der kommer og rækker hånden frem. Hvordan ministeren overhovedet vil være i stand til at bedømme behovet, forstår jeg ikke. Er der behov eller ikke, hvor der ligger to eller tre billige spisesteder i forvejen? Vil der ikke være noget behov, hvor der i forvejen ligger en social kommunal foranstaltning, der sælger mad til billige priser, mad, som man oven i købet påstår er bedre end alle andre steder? Det bliver vist morderlig svært at bedømme. Behovet skal nok vise sig at være stærkest, hvor spisestederne er flest, og dertil kommer, at handelsministeren kan inddrage bevillingen, hvis det viser sig, at den ikke bliver benyttet til at sælge billig mad, men noget dyrere, eller i hvert fald efter handelsministerens opfattelse for dyr mad, eller der f. eks. bliver solgt for meget øl.

Jeg er helt på det rene med, at den højtærede handelsminister ikke skal ud og smage på maden og derved konstatere, om den er god og billig, men én ting er i alt fald sikker, at den højtærede minister har givet sit ord på, at en ministerbevilling ikke må misbruges.

Den højtærede minister skal altså både give og i givet fald tage igen. Mon ikke den højtærede minister skulle have afholdt sig fra at indføre, om jeg så må sige, Philip-ske ministerbevillinger og have stået fast på de bestående regler, som er knæsat, og som siger, at der kun må gives én bevilling til hver bevillingshaver?

Jeg ved godt, at det er stordrift, og hvad dertil hører, den højtærede minister har tænkt på i denne forbindelse, men fremstilling af leverpostej sker jo også som stordrift, og det sælges i tusindvis af forretninger. Pølser sælges fra Gedser til Skagen i tusinder af forretninger landet over, og

alle nyder fordel af stordriften. Det behov, der er for billige spisesteder, skal nok blive dækket af sig selv uden hjælp af særlige ministerbevillinger.

Strukturændringer — dette meget fine ord, som man bruger snart til det ene, snart til det andet — skal nok kunne finde sin form uden indførelse af en sådan bestemmelse. Den højtærede handelsminister har vovet sig ind i, jeg var lige ved at sige smørrebrødsstriden, og jeg har nærmest indtryk af fra vore forhandlinger, at den højtærede handelsminister er blevet smørrebrødspakkens banemand. Om smørrebrød i pakker siger ministeren måske med Wessel: At smørrebrød er ikke mad, og kærlighed er ikke had, det er for tiden, hvad jeg ved om smørrebrød og kærlighed. Men er det nu for resten den højtærede ministers mening, at enhver smørrebrødsbutik skal have tilladelse til at servere smørrebrød? Der står utvivlsomt allerede i dag nogle smørrebrødsforretninger parat til at række hånden frem.

Der kan nu, hvis lovforslaget vedtages, blive tale om 3 slags bevillinger: ministerbevillinger, overbevillingsnævnsbevillinger og lokale bevillingsnævnsbevillinger. På dette punkt er det, at det konservative folkeparti har ønsket at forenkle administrationen og har stillet ændringsforslag om at ophæve overbevillingsnævnet.

Må jeg straks sige — også til beroligelse for det ærede medlem hr. Vagn Bro — at jeg har ikke ønsket at kritisere overbevillingsnævnet eller dets medlemmer. Det er klart, at de udfører det arbejde, de skal i henhold til loven, og de gør det utvivlsomt godt og rigtigt; men sagen er bare den, at efter min mening behøver der slet ikke at være noget overbevillingsnævn.

Lad mig her nævne et eksempel på, hvordan overbevillingsnævnet kan virke — det er taget lige ud af livet. En bevillingshaver, der har fået en overbevillingsnævnsbevilling, skal have en bestyrer godkendt. Han sender sit andragende til politiet. Politiet læser andragendet, ser på sagen og erklærer så, at det ikke har noget at erindre imod denne bestyrer. Derefter sender politiet sagen til det lokale bevillingsnævn, der undersøger andragendet, skriver om det og behandler det i et møde, hvor det erklæres, at man heller ikke her har noget at erindre